

Arrest

nr. 110 386 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013 en tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen van de tweede verwerende partij en de administratieve dossiers van de verwerende partijen.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. CAKTI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen is uw vader een Tadzjiek van etnische origine, behoort uw moeder tot de Bayat stam, bent u een sjiit en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp De Naw in het district Mohammad Agha van de provincie Logar. U verklaart na het overlijden van uw vader als kind met uw gezin naar Iran te zijn gevlucht omwille van de aanhoudende gevechten in Afghanistan. U heeft achtereenvolgend in Teheran en Kerman gewoond. U bent 17 of 18 jaar in Iran verbleven totdat u en uw gezin in 1387 (2008-2009) werden gedeporteerd naar Afghanistan. U en uw gezinsleden hadden niet de financiële middelen om jullie verblijfskaarten te verlengen. Jullie zijn terug in Logar gaan wonen waar u bent beginnen werken voor een dorpeling met de naam H.(...) G.(...). U moest zijn woning onderhouden en zijn dieren verzorgen. U moest eveneens af en toe meegaan met de herder om de dieren van H.(...) G.(...) te laten grazen. Toen u op een dag meeging met de herder, werd u tegengehouden door onbekende personen. Ze vroegen wie u was en waar u woonde en bevelen u vervolgens informatie door te spelen over de dorpelingen van De Naw die voor de autoriteiten en de buitenlanders werken. U begreep niet wat ze wilden van u en u keerde terug naar uw dorp. Enige tijd later werd u opnieuw aangesproken door onbekenden en vroegen ze u opnieuw informatie te geven over collaborateurs in uw dorp. Hierop vertelde u aan uw moeder wat er was gebeurd. Uw moeder bracht u naar H.(...) G.(...) en u legde ook aan hem uit wat de onbekende personen u vroegen. H.(...) G.(...) zei u geen zorgen te maken. Na twee of drie weken was u weer op weg met de herder om de dieren te laten grazen en werd u een derde keer aangesproken door onbekende personen. U zei hen geen informatie te kunnen geven daar u niets wist over de dorpelingen van De Naw. U werd geslagen met een wapen en gewond achtergelaten. Terug in uw dorp, brachten H.(...) G.(...) en uw moeder u naar het ziekenhuis waar u werd verzorgd. Na het incident bleef u steeds binnen. Uiteindelijk besloten uw moeder en Z.(...), een neef van uw moeder, dat het beter was voor u om Afghanistan te verlaten. U informeerde N.(...), het meisje aan wie u sinds uw kindertijd was beloofd, over uw vertrek. U wilde met N.(...) trouwen maar haar familie stemde niet langer in met een huwelijk door de slechte financiële situatie van uw gezin. N.(...) wilde eerst samen met u weglopen maar werd bang en zei uiteindelijk in Logar te willen blijven. U vreest dat de vader en broer van N.(...) te weten zijn gekomen dat u wilde weglopen met N.(...) en dat ze u iets zullen aandoen. Eveneens had u problemen in De Naw omwille van uw geloof. De soennieten in uw dorp accepteerden geen sjiieten en vielen u en uw gezin verbaal lastig. Ook werd u geslagen door de jongens van uw dorp. U bent in assad of sambula 1389 (juli-september 2010) vertrokken uit Afghanistan. U bent via Iran en Turkije naar Griekenland gereisd waar u nog ongeveer 10,5 maanden bent verbleven vooraleer u kon verder reizen naar België, waar u op 25 juli 2011 asiel vroeg.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Vooreerst dient er gewezen te worden op tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw verblijfplaatsen die de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde u dat u sinds uw geboorte tot drie jaar voor uw vertrek in het district Mohammad Agha van de provincie Logar heeft gewoond (Verklaring DVZ dd. 01/08/2011, vraag 9). U stelde vervolgens de laatste drie jaar voor uw vertrek in de wijk Wazirabad in Kabul te hebben gewoond (Verklaring DVZ dd. 01/08/2011, vraag 9). In de Vragenlijst van het Commissariaat-generaal liet u tevens optekenen de laatste drie jaar te hebben gewoond en gewerkt in Kabul (Vragenlijst CGVS dd. 13/09/2013, p.3, vraag 5). Tijdens het gehoor gevraagd of u enkel in Logar heeft gewoond, antwoordde u echter 17 of 18 jaar in Iran te hebben gewoond (CGVS, p.3). U verklaarde verder in 1387 te zijn gedeporteerd naar Afghanistan en sindsdien met uw gezin steeds in Logar te hebben gewoond (CGVS, p.3-4). Gevraagd naar uw laatste adres voor uw vertrek uit Afghanistan, antwoordde u – in strijd met uw eerdere verklaringen – dat u tot aan uw vertrek in uw dorp in Mohammad Agha heeft gewoond (CGVS, p.5). Gevraagd of u ooit in Kabul heeft gewoond, antwoordde u bovendien negatief (CGVS, p.5). U erop wijzend dat u op de DVZ had verklaard 3 jaar in Kabul te hebben gewoond en gewerkt, antwoordde u dat u na uw verblijf in Iran nog ongeveer 1,5 jaar in Afghanistan heeft gewoond en dat het aldus niet eens mogelijk is dat u 3 jaar in Kabul zou hebben verbleven (CGVS, p.5). U erop wijzend dat u nochtans eerder had verklaard in Kabul te hebben gewoond en gewerkt en dat het Commissariaat-generaal een verklaring vraagt voor deze tegenstrijdigheid, repliceerde u dat u zich niet goed voelde tijdens het eerste interview, dat u toen ook meldde dat u ziek was en dat u zich niet herinnert wat u toen heeft verklaard (CGVS, p.5). Dat u ziek was of zich niet goed voelde toen uw verklaringen op de DVZ werden opgetekend, vindt echter geen

weerslag in het administratief dossier. Noch blijkt uit de van u opgetekende verklaringen dat u niet in staat zou zijn geweest uw asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. Nogmaals gevraagd naar een uitleg voor voornoemde tegenstrijdige verklaringen, antwoordde u dat het de waarheid is dat u verschillende jaren in Iran heeft gewoond en dat u vervolgens naar Logar bent teruggekeerd (CGVS, p.5). U herhaalde nooit in Kabul te hebben gewoond (CGVS, p.5). Dat u geen afdoende uitleg kan geven voor deze flagrante tegenstrijdigheid zet uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw verblijfssituatie de voorbije jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, ernstig op de helling.

Voorts gevraagd waarom u op de DVZ niet hebt gezegd jarenlang in Iran te hebben gewoond, repliceerde u dat ze u dat nooit hebben gevraagd (CGVS, p.5). U erop wijzend dat u op de DVZ werd gevraagd een kort overzicht te geven van uw verblijfplaatsen en dat u liet optekenen dat u tot drie jaar voor uw vertrek in Logar heeft gewoond, stelde u dat ze u hadden gevraagd waar u was geboren en dat ze verder alleen vroegen naar uw reisweg en naar uw problemen (CGVS, p.5), wat evenwel niet blijkt uit het administratieve dossier (Verklaring DVZ dd. 01/08/2011, vraag 9). U er een laatste keer op wijzend dat het Commissariaat-generaal van u verwacht de waarheid te vertellen en u nogmaals de kans gevend om uit te leggen waarom u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over uw verblijfplaatsen, kwam u niet verder dan te stellen dat u tijdens het eerste interview ziek was en dat u zich niet herinnert wat u toen heeft gezegd (CGVS, p.5), hetgeen allerm minst weet te overtuigen. Uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas in sterke mate.

Voorts dient er nog op gewezen te worden dat ook uw verklaringen aangaande uw beweerd herkomstregio niet weten te overtuigen. Zo kon u slechts twee dorpen geven wanneer u werd gevraagd enkele omringende dorpen van De Naw op te sommen (CGVS, p.5-6), wat wel zeer beperkt is. Verder somde u een heleboel incidenten op waarover de dorpelingen met uw moeder zouden hebben gesproken maar kon u amper details geven over deze incidenten (CGVS, p.6-7). Zo kon u het incident met de auto die werd opgeblazen dicht bij een winkel niet situeren in de tijd (CGVS, p.6-7). Evenmin kon u vertellen waar het huwelijksfeest waarop een aanslag werd gepleegd, plaatsvond (CGVS, p.7). U kwam niet verder dan te stellen dat het ergens in de provincie Logar was (CGVS, p.7). Gevraagd of de aanslag plaatsvond toen u nog in Iran was, moest u het antwoord vreemd genoeg eveneens schuldig blijven (CGVS, p.7). Uw vage verklaringen aangaande plaatsen en gebeurtenissen in uw herkomstregio, roepen verder vragen op bij uw werkelijke verblijfsplaats voor uw vertrek.

Ter zake dient er nog opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw identiteit, (recente) herkomst en/of beweerd verblijf in Iran.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw verblijfssituatie. Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw verblijf in Logar kan ook aan uw asielrelaas, dat zich in die regio afspeelt, geen geloof worden gehecht. Inzake uw asielrelaas dienen er bovendien nog enkele opmerkingen gemaakt te worden. In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal liet u optekenen dat u problemen had met de vader van uw vriendin, N.(...) (Vragenlijst CGVS dd. 13/09/2013, p.3, vraag 5). U wilde huwen met N.(...) maar haar vader ging niet akkoord met een verbintenis omwille van uw sjjiitische geloofsovertuiging (Vragenlijst CGVS dd. 13/09/2013, p.3, vraag 5). U liet verder optekenen dat de vader van N.(...) alleen toestemming zou geven voor een huwelijk indien u zich zou aansluiten bij de taliban (Vragenlijst CGVS dd. 13/09/2013, p.3, vraag 5). U verklaarde vervolgens dat u wilde wegvloeden met N.(...) maar dat haar broer dit kon voorkomen en dat u uiteindelijk naar Kabul bent gevlucht en vandaar Afghanistan heeft verlaten (Vragenlijst CGVS dd. 13/09/2013, p.3, vraag 5). Tijdens de invulling van de vragenlijst gevraagd of u naast deze door u aangehaalde problemen nog problemen heeft gehad met uw autoriteiten, medeburgers of dat u problemen heeft gekend van algemene aard, antwoordde u driemaal negatief (Vragenlijst CGVS dd. 13/09/2013, p.3, vraag 8). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel in de eerste plaats uw land te zijn ontvlucht omdat onbekende personen eisten dat u hen informatie zou doorspelen over dorpelingen die voor de autoriteiten en de overheid werken (CGVS, p.15-16). U erop wijzend dat u op de DVZ op geen enkel moment melding heeft gemaakt van deze problemen, repliceerde u dat ze u toen enkel hadden gevraagd met wie u problemen kende, dat u had gezegd dat u de taliban vreesde en dat ze u hadden gezegd uw problemen uit te leggen tijdens het tweede interview (CGVS, p.16), wat evenwel niet overeenstemt met de verklaringen die van u opgetekend werden in de vragenlijst. Daarin hebt u immers enkel aangegeven problemen te kennen met de vader van N.(...) (Vragenlijst CGVS dd. 13/09/2013, p.3, vraag 4). Dat u aanvankelijk helemaal niets heeft gezegd over de problemen die u zou hebben gekend met onbekenden die u tegenkwam toen u de dieren van H.(...) G.(...) liet grazen, waar u tijdens het gehoor net deze problemen aanhaalde als uw eigenlijke vluchtmotief (CGVS, p.15-16), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het is bovendien opmerkelijk dat u op de DVZ verklaarde dat de vader van N.(...) H.(...) G.(...) heet (Vragenlijst CGVS dd. 13/09/2013, p.3, vraag

4), waar u tijdens het gehoor stelde dat de dorpeling voor wie u werkte H.(...) G.(...) heet (CGVS, p.10 en 15).

Wat betreft uw beweerde problemen met de familie van N.(...), dient er tevens gewezen te worden op tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo liet u optekenen in de vragenlijst van het CGVS dat de vader van N.(...) was gekant tegen een huwelijk omwille van uw sjjiitische geloofsovertuiging (Vragenlijst CGVS dd. 13/09/2013, p.3, vraag 5). Tijdens het gehoor stelde u echter dat u en N.(...) aan elkaar beloofd waren toen jullie nog zeer jong waren maar dat de vader van N.(...) na uw terugkeer uit Iran niet langer akkoord ging met een huwelijk omwille van uw slechte financiële situatie (CGVS, p.9-10). Het is dan ook zeer bedenkelijk dat u hierover helemaal niets heeft gezegd op de DVZ. Voorts liet u in de vragenlijst optekenen dat N.(...) steeds naar u kwam als u in het weekend van Kabul naar Logar terugkeerde (Vragenlijst CGVS dd. 13/09/2013, p.3, vraag 5). Behalve dat u tijdens het gehoor op het CGVS stelde nooit in Kabul te hebben gewoond, gaf u tevens in strijd met uw eerdere verklaringen aan dat u steeds naar de familie van N.(...) ging om haar te bezoeken (CGVS, p.17). Verder stelde u aanvankelijk dat de vader van N.(...) toch met een huwelijk zou instemmen als u zich zou aansluiten bij de taliban (Vragenlijst CGVS dd. 13/09/2013, p.3, vraag 5). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft u daar echter helemaal niets over gezegd. Ook wanneer u expliciet werd gevraagd of de familie van N.(...) u voorwaarden had opgelegd om met haar te mogen huwen, stelde u enkel dat ze zeer veel geld vroegen van uw familie (CGVS, p.20). Over een aansluiting bij de taliban heeft u met geen woord gesproken. Ten slotte verklaarde u op de DVZ dat u samen met N.(...) wilde weglopen maar dat ze werd tegengehouden door haar broer en dat u bent ontsnapt naar Kabul (Vragenlijst CGVS dd. 13/09/2013, p.3, vraag 5). Tijdens het gehoor verklaarde u daarentegen dat N.(...) aanvankelijk samen met u wilde vertrekken maar dat ze van gedachten was veranderd en zei in Logar te willen blijven (CGVS, p.16). U stelde niet te weten waarom (CGVS, p.16). Ook bovenstaande incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen zet de geloofwaardigheid van uw asielaansluiting verder op de helling.

Wat betreft ten slotte de door u aangehaalde problemen met de dorpelingen omwille van uw sjjiitische geloofsovertuiging (CGVS, p.16-21), dient er vooreerst nogmaals op gewezen te worden dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerd (recent) verblijf in het dorp De Naw. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u niets hebt gezegd over deze problemen op de DVZ. U hierop wijzend, kwam u niet verder dan te stellen dat ze u vroegen kort te zijn (CGVS, p.17), wat geen afdoende uitleg is daar u op de DVZ had verklaard met niemand anders problemen te kennen behalve met de vader van N.(...) (Vragenlijst CGVS dd. 13/09/2013, p.3, vraag 4-5-8). Ter zake dient er nog op gewezen te worden dat u zeer vage verklaringen aflegde tijdens het gehoor over de sjjiitische gemeenschap in uw dorp (CGVS, p.18-19), wat niet alleen de geloofwaardigheid van uw problemen omwille van uw geloofsovertuiging op de helling zet maar tevens ook de geloofwaardigheid van uw beweerd (recent) verblijf in het dorp De Naw in het district Mohammad Agha van de provincie Logar verder ondermijnt.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u er niet in geslaagd bent uw verblijfssituatie en uw asielmotieven geloofwaardig voor te stellen. Derhalve komt u noch in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut, noch voor het subsidiaire beschermingsstatuut zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Om dezelfde redenen kan u de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet evenmin worden toegekend. Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio

van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtredenen. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw land van herkomst of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten R.(...) F(...)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : (...)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 29 maart 2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2. In casu richt de verzoekende partij zijn beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft (beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen), moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft (*“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies)), moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van het geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaat-stelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partijen ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partijen ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van de bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep inzake de beslissingen van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*.

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM. Verzoeker haalt een groot aantal elementen aan gedurende zijn verhoor om de ernst van de situatie aan te tonen en is om zwaarwichtige redenen uit zijn land van herkomst moeten vluchten. De tocht was op zich al een hele uitdaging en verzoeker heeft bij zijn aankomst onmiddellijk asiel aangevraagd. Nog geen week later werd hij onderworpen aan een verhoor. Verzoeker heeft weken aan een stuk op straat geleefd en bij het begin van zijn verhoor heeft verzoeker duidelijk gemaakt dat hij ziek en oververmoeid was gezien de omstandigheden. De situatie waarin hij zich bevond was niet van die aard dat hij redelijkerwijze op alles zou kunnen antwoorden. Toch werd hem geen uitstel verleend en heeft hij het verhoor in die toestand moeten doorstaan. Op 19 maart 2013 werd verzoeker een tweede maal verhoord. Ditmaal was verzoeker in staat meer in detail op de vragen te antwoorden daar hij geen lasten zoals vermoeidheid en ziekte te dragen had zoals bij het eerste verhoor. Het is dan ook niet verrassend dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de oorspronkelijke verklaring en de huidige verklaring, gezien ook het verschil van de omstandigheid waarin verzoeker zich bevond tijdens beide verhoren. Hij heeft dit tijdens

het tweede verhoor ook zwart op wit gezegd. Uit het voorgaande is het duidelijk dat verzoeker de eerste keer onder onmenselijke factoren werd verhoord.

3.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoeker verschillende tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd op zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken en op zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot zijn verblijfplaatsen, onder meer wat betreft het feit of hij al dan niet in Kabul heeft gewoond de jaren voor zijn vertrek en of hij al dan niet jarenlang in Iran heeft gewoond; (ii) de verklaringen van verzoeker aangaande zijn beweerde herkomstregio niet kunnen overtuigen, aangezien hij slechts twee omringende dorpen van De Naw kan opsommen en amper details kan geven over de incidenten die hij heeft opgesomd; (iii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot zijn asielrelaas, daar hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken enkel de problemen met de vader van N. vermeldt, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de eerste plaats stelt zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omdat onbekende personen eisten dat hij hen informatie zou doorspelen over dorpelingen die voor de autoriteiten en de overheid werken toen hij de dieren van H. G. liet grazen en verzoeker bovendien voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de vader van N., H. G. heet, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat H. G. de dorpeling is voor wie hij werkte; (iv) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn problemen met de familie van N., meer bepaald met betrekking tot de redenen waarom de vader van N. niet akkoord ging met het huwelijk, met betrekking tot de ontmoetingen tussen hem en N. en met betrekking tot het feit dat N. samen met hem wilde vluchten; (v) met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde problemen met de dorpelingen omwille van zijn geloof kan worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerd verblijf in De Naw, dat verzoeker deze problemen onvermeld liet voor de Dienst Vreemdelingenzaken en dat verzoeker zeer vage verklaringen aflegde over de sjiitische gemeenschap in het dorp; (vi) de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend omdat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, verblijfssituatie en eventuele problemen die daaruit voortvloeien, waardoor geen juist beeld kan worden gevormd over de nood aan bescherming.

3.3. Verzoeker beperkt zich in onderhavig verzoekschrift tot de stelling dat hij bij zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken ziek en oververmoeid was, terwijl hij hier geen last van had tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en stelt dat het dan ook niet verrassend is dat er tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen, gezien de verschillende omstandigheden waarin de gehoren plaatsvonden. Verzoeker slaagt er echter geenszins in de talrijke in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen. De tegenstrijdigheden die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden vastgesteld zijn dermate manifest dat zij geenszins kunnen verklaard worden doordat verzoeker vermoeid was op het moment van het gehoor. Nergens uit het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om concrete en duidelijke verklaringen af te leggen omtrent zijn leefwereld en omtrent de gebeurtenissen die hem er toe hebben aangezet om zijn land van herkomst te verlaten. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Bovendien gaat het geenszins om details, maar over tegenstrijdigheden omtrent de verblijfplaatsen van verzoeker en de kern van zijn asielrelaas. Overigens staat iedere asielzoeker bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De vastgestelde tegenstrijdigheden vinden allen steun in het administratief dossier, zijn pertinent en ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het door verzoeker aangevoerde asielrelaas. Verzoeker beperkt zich in onderhavig verzoekschrift slechts tot het volharden in zijn verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze keuze heft de vastgestelde tegenstrijdigheden echter niet op.

3.4. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde (recente) herkomst uit het dorp De Naw in het district Mohammad Agha van de provincie Logar in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn

land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. De Raad benadrukt dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst uit en verblijf in Afghanistan zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst.

Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011). Door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412 (c)).

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar artikel 3 EVRM, merkt de Raad op dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet zodat wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar het land van herkomst. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat evenwel niet. (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Vermits verzoeker zijn verklaringen omtrent zijn beweerde afkomst uit Afghanistan niet aannemelijk zijn, kan de Raad enkel herhalen dat verzoeker zelf de oorzaak is van het feit dat de nood aan internationale bescherming in zijn hoofde niet kan worden onderzocht.

3.5. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 11 april 2013 wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF